

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

Shree
Atmanand
Prakash

શ્રી
આત્માનંદ
પ્રકાશ

卐 દિપાવલીનો શુભ સંદેશ 卐

તત્પવિત્રચરિત્રાનુસ્મરણેન વલીયસા ।
સર્વદૈવ વયં સ્વામ મનઃશુદ્ધીક્રિયાપરા ॥

ભગવાનના પવિત્ર ચરિત્રનું સ્મરણ સતેજ રાખીને એ દ્વારા
આપણે આપણી મનશુદ્ધિની સાધનામાં હમેશાં ઉદ્યત રહેવાનું છે....

Through the powerful remembrance of His purest life we are
to be always devoted to attempt for purifying our mind.

પુસ્તક : ૯૨

卐

અંક : ૧૧-૧૨

ભાદરવો-આસો

卐

સપ્ટે.-ઓક્ટો. : ૯૫

આત્મ સંવત : ૯૯

વીર સંવત : ૨૫૨૧

વિક્રમ સંવત : ૨૦૫૧

શ્રીજીવન

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
(૧)	નવા વર્ષ માટે પ્રાર્થના.... (કાવ્ય)	ઉપા. હેમચંદ્રસાગરજી : પાટણ	૬૧
(૨)	આત્મા બન્યો પરમાત્મા	અનુ. : ડૉ. કુમારપાળ દેસાઈ	૬૨
(૩)	કર્મરાજની કરામત (અંક ૭-૮ થી ચાલુ)	સંકલન : કાન્તીલાલ આર. સહોત	૬૫
(૪)	દાદાસાહેબ-ભાવનગર મધ્યે ચાતુર્માસની એક જલક		૬૭
(૫)	ગોડીજી ઉપાશ્રય-ભાવનગરે અવિસ્મરણીય ચાતુર્માસ		૬૮
(૬)	હિન્દી વિભાગ		
(૭)	શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાના શતાબ્દી વર્ષની ઉજવણી નિમીત્તે વિદ્યાર્થીઓનું સન્માન	ટા-૩	

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાનાં શતાબ્દી વર્ષમાં નવા પેદ્રનો તથા આજીવન સભ્યોને આવકારતાં આનંદની લાગણી અનુભવીએ છીએ...

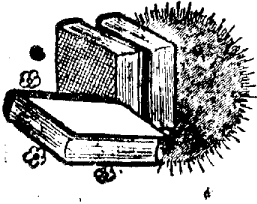
આ સભાના નવા પેદ્રન સભ્યો

- ✓૧ શ્રી જસુભાઈ જગજીવનદાસ કપાસી ભાવનગર
આ સભાના નવા આજીવન સભ્યો
- ✓૧ શ્રી મહેન્દ્રકુમાર રાયચંદભાઈ શાહ ભાવનગર
- ✓૨ શ્રી મતિ પુષ્પામેન જયેન્દ્રભાઈ શાહ ભાવનગર
- ✓૩ શ્રી હરેશકુમાર જયંતિલાલ શાહ ભાવનગર
- ✓૪ શ્રી ખાન્તીલાલ રતીલાલ શાહ (કમળેજવાળા) ભાવનગર
- ✓૫ શ્રી કીર્તીકુમાર ખાંતિલાલ શાહ (ભદ્રાવળવાળા) ભાવનગર
- ✓૬ શ્રી હિંમતલાલ જયંતિલાલ મોદી ભાવનગર

નૂતન વર્ષાભિનંદનનું સ્નેહ મિલન

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા તરફથી સંવત ૨૦૫૨ ના કારતક શુદ્ધ ૧/૨ (બેસતા વર્ષે) બુધવાર તા. ૨૫-૧૦-૯૫ ના રોજ દર વર્ષે મુજબ આ વર્ષે પણ નૂતન વર્ષાભિનંદન અને દુધ પાટી સભામાં સવારના ૬ થી ૧૧ મુધી રાખવામાં આવેલ છે તો સભાના દરેક સભ્યશ્રી ભાઈઓ તથા ખેડેનોને પધારવા ભાવભર્યું આમંત્રણ છે.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા
ખારગેઈટ-ભાવનગર

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

તંત્રી : શ્રી પ્રમોદકાન્ત ખીમચંદ શાહ

ક નવા વર્ષ માટે પ્રાર્થના ક

(રાગ-કંઠ્યાણુ)

જીવન ઉજ્જવળ આપો નાથ ! જીવન ઉજ્જવળ આપો;
ભવ ભય દુઃખને કાપો નાથ ! જીવન ઉજ્જવળ આપો.
મનસા વાચ્યા કમંવડે હું, હિત સર્વનું સાધું;
અષ્ટ પ્રહર અંતરમાં તુજને, પ્રેમ ધરી આરાધું. જીવન ૧
પ્રાણી માત્રે સમતા ભાવે, તુજમય સઘળું માનું;
સ્થળ સ્થળ તુજને રમતો ભાળું, રાજ્ય બધે સમતાનું. જીવન ૨
પુણ્ય પંથના ઉત્તમ ભાવો, મુજ ઉરમાં ઉભરાવો;
કામ કોપાદિ શત્રુને, મુજથી દૂર હઠાવો. જીવન ૩
તુજના મમતા કેરા ભાવો, ના મુજને ભરમાવે;
પરમાર્થે જીવન મુજ જાણે, એવા ભાવો ભાવે. જીવન ૪
નિશ્ચલ ભાવે જગમાં વિહરું, શ્રેય કરું સૌ જગતું;
વિશ્વ પ્રેમનો મંત્ર ગજવું, પુણ્ય ભરુ નરભવનું. જીવન ૫
કમં કષાયો દૂર હઠાવું, એ બળ મુજને આપો;
ડગલે ડગલે સાથી બનજો, મુજ રંગ રંગમાં વ્યાપો. જીવન ૬
અજિત સ્થાનમાં સ્થાપો પ્રભુજી ! અક્ષય કીર્તિ માણું;
વાચક હેમેન્દ્રે શુભ ભાવો, જન્મ-મરણ દુઃખ ત્યાગું. જીવન ૭

સ્મયિતા : ઉપાધ્યાય હેમેન્દ્રસાગરજી-પાટણ (ઉ.શુ.)

આત્મા બન્યો પરમાત્મા

પ્રવચનકાર : આચાર્ય શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજી

અનુવાદક : ડૉ. કુમારપાળ દેસાઈ

[યુગદર્શી આચાર્ય શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીની પ્રવચન-વાણીનો એક અંશ અમે અહીં રજૂ કરીએ છીએ. આજથી વર્ષો પહેલાં મુંબઈના ગોડીજીના ઉપાશ્રયમાં આચાર્ય શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજી મહારાજ સાહેબની આધ્યાત્મિક ચિંતનભરી વાણી વહી હતી. અહીં એ વાણીનો જૈનદર્શનના બાણીતા ચિંતક ડૉ. કુમારપાળ દેસાઈએ કરેલો અનુવાદ ક્રમશઃ પ્રગટ કરીશું, જે વાચકોને માટે અમૂલ્ય પ્રેરણારૂપ બનશે.]

આત્મામાંથી પરમાત્મા કઈ રીતે બની શકાય તે વિશે વિચારીએ. આમ તો આ વિષય ઘણો ગૂઢ છે અને સહજગમ્ય નથી, તેમ છતાં એને સરળ રીતે સમજવા કોશિશ કરીએ.

અભિજ્ઞતા અને ભિજ્ઞતા કેવી રીતે ?

પ્રત્યેક આસ્તિક વ્યક્તિ આત્મા અને પરમાત્માને માને છે, પછી ભલે તેના સ્વરૂપ અને એની અન્ય બાબતોમાં મતભેદ હોય

જૈનદર્શનની દૃષ્ટિએ આત્મા અને પરમાત્મામાં કોઈ અંતર નથી, આમ છતાં બાહ્ય દૃષ્ટિએ જે અંતર દેખાય છે તે બાહ્ય કારણોથી સર્જાયેલું છે, અને તે બાહ્ય કારણો એટલે ક્રમ....

કર્મોએ આત્માના સાચા સ્વરૂપને આચ્છાદિત કરી દીધું છે. આત્માને રાજામાંથી રાંક બનાવી દીધો છે.

પ્રશ્ન એ છે કે આત્મા રાંક છે અને પરમાત્મા રાજા છે તો તેને રાંકમાંથી રાજા કેવી રીતે બનાવી શકાય ? રાંક રાજાની ગમે તેટલી સેવા-ચાકરી કરે, તેમ છતાં તે રાંક જ રહે છે, રાજા નથી બની શકતો. તે જ રીતે આત્મા પરમાત્મારૂપી રાજાની ગમે તેટલી ભક્તિ કરે. પણ તે તો આત્મા જ રહેશે. રાજાની ગમે તેટલી સેવાચાકરી

કરવા છતાં પ્રજા પ્રજા જ રહે છે, રાજા બનતી નથી નોકર શેઠની ગમે તેટલી સેવા કરે પણ તે કદિ શેઠ બની શકતો નથી, શેઠ શેઠ જ રહે છે. નોકર નોકર જ રહે છે. આ જ રીતે આત્મા પરમાત્માની ગમે તેટલી ભક્તિ કરે તે પરમાત્મા બનવામાં સર્વદા અને સર્વથા અસમર્થ છે. આ જ વિચારથી પ્રેરાઈને કેટલાંક દર્શનમાં એકાધરન આત્માથી અલગ રાખ્યો છે. આત્મા અને પરમાત્મામાં જે ભિજ્ઞતા છે તેને તેઓ સદાય અમિટ માને છે. તેમનું કહેવું છે કે પ્રજા રાજાની કક્ષાએ ક્યારેય પહોંચી શકતી નથી. પ્રજાનું કાર્ય તો રાજાના ગુણગાન ગાવાનું અને જે હાથ જોડીને તેની આજ્ઞાનું પાલન કરવાનું છે. જો તેઓ રાજાની કક્ષાએ પહોંચી જશે તો રાજા શાસન કોની પર કરશે ? આ જ રીતે જો આત્મા પરમાત્માની કક્ષાએ પહોંચી જાય તો પરમાત્મા શાસન કોની પર કરશે ?

એટલે આત્મા આત્મા જ રહેશે અને પરમાત્મા પરમાત્મા. જીવ અને શિવ ક્યારેય એક નથી થઈ શકતા. વળી મત ધરાવનારાઓનું કહેવું એમ છે કે જો આત્મા અને પરમાત્મામાં કશો ભેદ કે ભિજ્ઞતા હોય નહીં અને બંને

સપ્ટેમ્બર-ઓક્ટોબર-૬૫]

૬૩

સમાન હોય, તો કેાઈ પણ આત્માએ પરમાત્માની સેવાબક્તિ, ભજન-પૂજન શા માટે કરવા? નોકરને એમ કહેવામાં આવે છે કે તું નોકર નહીં, પણ શેઠ સમાન જ છે, તો તે નોકર અહંકારી બની જશે અને શેઠની સેવા-ચાકરી કરવાની એને જરૂર નહીં લાગે.

આ પ્રમાણે એક જિમારને વૈદ્ય એમ કહી દે કે તું જિમાર છે જ નહીં, હતો પણ નહીં અને થઈશ પણ નહીં, તું તો સદાકાળ નિરામય અને નીરોગી રહીશ, તો એ જિમાર વૈદ્યની દવા શા માટે લે? અને પરહેણ શા માટે પાળે?

આ વાતને સૂક્ષ્મતાથી વિચારીએ તો આ વિચારધારા ઐકાંતિક અને બ્રાન્ત જણાશે. આત્મા અને પરમાત્માના પોતાના સ્વાભાવિક ગુણો પર ચિંતન કરતાં પ્રતીત થશે કે બંનેના વાસ્તવિક સ્વરૂપમાં કોઈ ભેદ નથી. આત્માનો પોતાનો ગુણ ચેતના છે અર્થાત જ્ઞાન-દર્શન-રૂપ ઉપયોગ છે. પરમાત્માનું પણ આ જ લક્ષણ છે.

કેટલાક દાશનિકો પરમાત્માને ‘સચ્ચિદાનંદ’ પણ કહે છે. સચ્ચિદાનંદ પદમાં ત્રણ ગુણોનો સમાવેશ થાય છે. સત્ એટલે કે સત્તા, ચિત્ત એટલે ચૈતન્ય અને આનંદ એટલે સુખ. ત્રણેય કાળમાં અસ્તિત્વ હોવું, જ્ઞાન-દર્શનમય (ચૈતન્યરૂપ) હોવું અને આનંદરૂપ હોવું, આ ત્રણેય ગુણ જેમ પરમાત્મામાં છે, તેવી જ રીતે આત્મામાં પણ વસેલા છે.

આત્મા ક્યારેય નષ્ટ થવાનો નથી, તેની સત્તા સદા-સર્વાદા રહેશે. આત્માનો ચૈતન્ય ગુણ પણ આપણા અનુભવથી સિદ્ધ છે. જો આત્મામાં આ ચૈતન્ય ગુણ ન હોત તો તે જડ બની જાત.

મૃતદેહમાં ચેતના નથી હોતી એટલે એ કોઈ સંવેદના અનુભવી શકતું નથી. આ પ્રમાણે જો આત્મામાં સંવેદના ન હોય, તો તે પણ

મૃતદેહની જેમ સંવેદનહીન જ હોય, પરંતુ આવું કદિ હોતું નથી.

આત્મા-પરમાત્માનો ભેદ :

આનંદનો ગુણ એ આત્માનો સ્વાભાવિક ગુણ છે. એ ન હોત તો એને સુખની પ્રતીતિ કેવી રીતે થાય? પરમાત્માના આ ત્રણેય ગુણ આત્મામાં રહેલા છે, ત્યારે આત્માને પરમાત્માથી જુદો કઈ રીતે ગણી શકાય?

ગુણોના ભેદને કારણે જ એક પદાર્થને બીજા પદાર્થથી ભિન્ન જોઈ શકીએ, જ્યારે આત્મા અને પરમાત્માના ગુણોમાં કશી કેાઈ ભિન્નતા નથી તેથી તેમને ભિન્ન માનવા યોગ્ય નથી.

જડ અને ચેતનના ગુણોમાં સ્વાભાવિક ભેદ છે. આ બંનેને અલગ-અલગ જોવા બાજુવામાં આવે છે, પરંતુ આત્મા અને પરમાત્માનાં ગુણોમાં એવો કોઈ મૂળભૂત કે મૌલિક ભેદ નથી. પરિણામે આત્મા અને પરમાત્મામાં વસ્તુસ્વરૂપની દૃષ્ટિએ કોઈ મૌલિક ભેદ માની શકાતો નથી.

ખાણમાંથી નીકળેલા સુવર્ણ પર ઘણા માટી અને મેલ જામેલા હોય છે, જ્યારે વિશુદ્ધ સુવર્ણ પર સહેજે માટી-મેલ હોતા નથી, પરંતુ બંનેના સુવર્ણ તરીકેના સ્વભાવમાં કોઈ ભેદ કે ભિન્નતા નથી. માત્ર વિશુદ્ધ અને અશુદ્ધને જ ભેદ દૃષ્ટિગોચર થાય છે તે સ્થાયી નથી, માત્ર થોડા સમયની અપેક્ષાથી છે.

આ રીતે આત્મા અને પરમાત્મામાં નિશ્ચય દૃષ્ટિએ, સ્વરૂપની અપેક્ષાએ મૂળભૂત કોઈ ભેદ ન હોવા છતાં પણ વ્યવહાર દૃષ્ટિએ વિશુદ્ધિ-અશુદ્ધિની અપેક્ષાએ દેખાતો ભેદ સ્થાયી નથી. સમય જતાં એ દૂર થઈ શકે છે અથવા તો વિશિષ્ટ ઉપાયોથી દૂર કરી શકાય છે.

પરમાત્મા પૂર્ણ શુદ્ધ હોવાથી તેમાં પોતાના સમસ્ત સ્વાભાવિક ગુણ પૂર્ણતાએ પહોંચી ગયા

૬૪

[શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

હોય છે, જ્યારે આત્મા હજી અશુદ્ધ હોવાથી એણે પોતાના સ્વાભાવિક ગુણોની પરિપૂર્ણતા પ્રાપ્ત કરી નથી. કર્મ-વિકારોથી આચ્છાદિત હોવાને કારણે આત્મા હજી અશુદ્ધ છે.

આ રીતે આત્મા અને પરમાત્મામાં મૌલિક ભેદ ન હોવા છતાં પણ દેખાતું ઔપાધિક અંતર તે કૃતક અને દૂર કરી શકાય તેવું છે. આત્મા અને પરમાત્મામાં દેખાતી ભિન્નતાનું કારણ આવરણ છે. આવરણો દૂર થઈ જતાં આત્માને પરમાત્મા બનવામાં કંઈ અવરોધ આવતો નથી. તે નિઃસંશયપણે પરમાત્મા બની જાય છે. વેદાંત પણ આજ સિદ્ધાંતનું નિરૂપણ કરતાં કહે છે.

‘તત્ત્વમસિ’-“તે (પરમાત્મા) તું છે.”

આ રીતે શુદ્ધ સંગ્રહનયની દૃષ્ટિએ સ્વરૂપની અપેક્ષાએ જૈન શાસ્ત્રમાં ‘એવે આયા’ કહ્યું છે, એટલે કે આત્મા સામાન્ય હોય કે પરમ હોય, પણ એક જ છે.

આનો અર્થ એ કે આત્મા સ્વભાવને છોડીને પરભાવમાં આસક્ત કે મૂર્ચ્છિત હોય, ત્યાં સુધી આત્મા અને પરમાત્મા વચ્ચેનું અંતર રહે છે. કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, રાગ-દ્વેષ વગેરેને કારણે કર્મબંધન થાય છે. આત્મા આ જ વિકારોને શરીર અને શરીરને સંબંધિત સાંસારિક બાબતોના નિમિત્તથી વારંવાર અપનાવે છે. આને પરિણામે જે હું કર્મબંધન ગાઢ અને વિશેષ માત્રામાં થતું જાય, તેટલો આત્મા પરમાત્માથી દૂર આલ્સ્યો જાય છે.

તમે કહેશો કે આત્મા આ વિકારોને શા માટે ચોંટે છે? જ્ઞાની પુરુષ દર્શાવે છે કે મકાન

તો ઇંટ-ચૂને વગેરેનું બનેલું હોવા છતાં મોહવશ મનુષ્ય તેને પોતાનું માની લે છે. અન્યની પુત્રી હોવા છતાં પોતાના પુત્ર સાથે તેનાં લગ્ન થતાં તેના પર પિતાની મમતા જાગે છે. આ રીતે બાહ્ય વસ્તુઓ પર પણ નિકટના સંપર્કને લીધે મોહ જાગે છે. જે કર્મ શરીર સાથે સંબંધ રાખે છે, તેના પર પણ મોહ થઈ જવો સ્વાભાવિક છે. તેના પ્રત્યેના મોહને લીધે જ આત્મા અને પરમાત્મા વચ્ચે આટલી મોટી બાઈ પડેલી છે. જે દિવસે કર્મોના તરફ મોહનું બળું દૂર થશે, તે દિવસે બંને વચ્ચેનું આવરણ પણ દૂર થઈ જશે. બાઈ પૂરાઈ જશે અને આત્મા - પરમાત્મા વચ્ચેનો ભેદ કે અંતર સમાપ્ત થઈ જશે. ઇસ્લામ ધર્મના એક શાયરે ગાયું છે-

“તૂ જિસ્મ જિગર બૌર જહાં નહીં જાનતા ।
ફિર કયોં નહીં કહતા, खुदा जो तू है दाना ।”

“જો તું શરીર, હૃદય અને સંસારને પોતાના નથી માનતો, તો પછી શા માટે કહી દેતો નથી કે હું ખુદા છું.”

આ ત્રણે બાબતો શરીર અને આત્મા સાથે સંબંધિત છે. આ ત્રણે પ્રત્યે આસક્તિ નહીં હોય અને સ્વ-આત્માથી એ અલગ થઈ જશે, તો શુદ્ધ આત્મા સિવાય બીજું રહેશે શું? આવી અવસ્થામાં એને ખુદા કે પરમાત્મા કહેવો સહેજે અસંગત નથી. વળી આમાં અહંકારની પણ કોઈ છાયા નથી.

(ક્રમશઃ)

સાંતેજન-ઓકટોબર]

૬૫

કર્મરાજની કરામત

(અંક ૭ ૮ થી ચાલુ)

સંકલન : કાન્તીલાલ આર. સલોત

(મહાસાન શારદાગર્ભના વ્યાખ્યાનમાંથી)

સ્વ

સ્વ

શેઠના ઘરમાં સારી કન્યા આવી એટલે શેઠને થયું કે મારા માથેથી ઘની જવાબદારી ઓછી થઈ. બધા આનંદથી રહે છે. આ છોકરી (વહુ) પોતાના સસરાને બહુ જ સારી રીતે સાચવે છે. શેઠ પણ તેને દીકરીની જેમ રાખે છે પણ કહેવત છે ને-આવતી કાલની કોને ખબર છે ?

“ ન બાણ્યુ બનકી નાથે સવારે શું થવાનું છે ”

આવતી કાલ કેવી ઉગશે તે આપણને ક્યાં ખબર છે ?

રાજગાદીના મનોરથો સેવતા શ્રી રામચંદ્રજીને આવતી કાલ કેવી હશે તેની શું ખબર હતી કે મને રાજ્યને બદલે વનમાં જવાનું મળશે ? આપ પણ બધા ઉપરનું વાક્ય ઘણી વખત બોલો છો અને માનો પણ છો તો હવે ધર્મના વાયદા રખાય ખરા ? કાળ કોઈની રાહ જોતો નથી. માટે વાયદા પાપ કામમાં કરો, ધર્મમાં ન કરો. જે સમયે ધર્મ આરાધના કરવાના, તપ કરવાના ઉત્કૃષ્ટ ભાવ આવે ત્યારે કરી લેશો. ઉત્કૃષ્ટ ભાવે કર્મોના ભુક્કા થઈ જશે. અહીં શેઠ, દીકરો, વહુ બધા શાંતીથી રહેતા હતા, તેમાં અચાનક દીકરાને પેટમાં બચકર દુઃખાવો ઉપડ્યો અને ઘડી બેઘડીમાં કનૈયા કુંવર જેવો યુવાન દિકરો બધાને છોડીને આફની દુનીયામાંથી ચાલ્યો ગયો. અહા, હા હા. કેવું દુઃખ આવ્યું ? છોકરો નાનો હતો ત્યારે તેની માતા તેને મુકીને ચાલી ગઈ હતી. શેઠે માતાની જેમ વાતસલ્ય, રનેહ, આપીને નોકરોની સહાયથી પુત્રને ઉછેર્યો. તેમણે મનમાં

આશાના મિનારા કેટલા બાંધ્યા હશે ? બધા મનોરથો ધુળમાં મળી ગયા. હજી દીકરો કુંવારો મરી ગયો હોત તો આઘાત ઓછો લાગત પણ પાછળ રૂપ રૂપના અંબાર જેવી પુત્રવધુને મુકીને.... ઘરમાં સાચવનારા સાસુજી છે નહીં એટલે કેટલું કઠીન કહેવાય ? તે સમયે આજના જેવો જમાનો ન હતો કે ફરી લગ્ન કરી લે. એને તો જીંદગીભર પ્રહ્લચર્ય પાળવાનું. શેઠને ખુબ જ આઘાત છે, ઔધાર આંસુએ રહે છે, ઝુરે છે, પછી મનમાં વિચાર કર્યો કે હે જીવ ! તારા કરેલા કર્મો તારે ભોગવવાના છે. તે કોઈને ત્યાંથી પૈસા પડ્યા હશે, તેનું લુટ્યું હશે, કોઈની થાપણ ઓળવી હશે તો દીકરો થાપણમાં આ કન્યા મુકીને ગયો, પત્નીને તો આઘાતનું પુછવું જ શું ? સંસારમાં પતિને મન પત્ની એ જ પોતાનું સર્વસ્વ છે. શેઠે વિચાર કર્યો કે આ યુવાન પુત્રવધુ છે એને હવે મારે સાચવવાની છે, એને ઓછું આવે નહીં અને સાસરા કે પિયર પક્ષમાં કલંક લાગે નહીં એ રીતે રાખવાની છે, સસરા ખુબ જ ગંભીર અને વિશાળ દિલના હતા, અમારી બેનોને સીતા જેવી વહુ જોઈએ છે તો તેમને કૌશલ્યા જેવું બનવું પડશે, કૌશલ્યા જેવી સાસુ જોવે છે તો વહુને સીતા જેવું બનવું પડશે.

બિચારી છોકરીનું બાગ્ય કુટ્યું કે તેના બાગ્યમાં પતિ સુખ નહિ હોય. તેના દિલમાં તો જખખર આઘાત છે. આઘાતને શાંત કરવા તે થોડા દિવસો માટે પિયર ગઈ, છ મહીના પીયર રહી. સંસ્કારી છોકરી છે વિચાર કર્યો કે ગમે

તે સ્થિતિ હોય પણ દીકરી તો સાસરે જ શોભે, “પિયરની પાલખી કરતા સાસરાની શુળી સારી” એમ સમજીને સાસરે આવી તે કહે છે બાપુજી! હું અહીં રહીશ. બહે બેટા.... શેઠના ઘરમાં યુવાન ઘાટી હતો તે કાઠી નાખ્યો. વૃદ્ધ રસોયો છે. શેઠ ખુબ વિવેકવાન અને ધર્મ પરાયણ હતા. તેઓ પોતાની વિધવા પુત્રવધૂની સ્થિતિને સારી રીતે જાણતા હતા. શેઠે વિચાર કર્યો કે- આ વહુને જો હું સારી રીતે નહીં રાખુ, જેમ તેમ વચનના સંભળાવીને એને દુઃખી કરીશ તો એ દુઃખના કારણે કદાચ આપઘાત કરી લેશે એટલા માટે હું તેને એવી રીતે રાખુ કે તેનું મન ઘરમાં રહે અને તેનું ચિત્ત પણ ધર્મમાં રહે. આ પ્રમાણે વિચાર કરીને શેઠે એક દીવસ પુત્રવધુને કહ્યું. બેટા! લો આ બધી ચાવીઓ, ઘરની, બંડારની, તીજેરીની બધી ચાવીઓ એમાં છે. હવે તમે આ ઘરના માલિક છા, ઘરમાં જેટલી વસ્તુઓ છે તે બધા પર તમારો અધિકાર છે, તમારી જે ઇચ્છા થાય એ પ્રમાણે ઉપયોગ કરજો. તમારે ખાવા પીવા પહેરવા ઓઢવા માટે જે કોઈ વસ્તુ જોઈએ તે મંગાવી લેજો પણ એક વાત ખાસ ધ્યાનમાં રાખજો કે તમારા જીવનનું એવું આચરણ ક્યારે પણ ન થાય કે જેથી તમારા પિતૃ કુળમાં કે શ્વસુર કુળમાં કલંક લાગે, અને સમાજમાં નીચું જોવા પડે સસરાની વાત વહુએ સહર્ષ સ્વીકારી લીધી. હવે આખા ઘરની સત્તાધીશ તે બની ગઈ, આખા ઘરનો બાર તેને માથે આવી પડવાથી તેનામાં ગંભીરતા પણ આવી ગઈ. તેના ઉદાર અને સારા સ્વભાવને કારણે પાડોશીઓમાં અને ઘરમાં બધા માણસોને પ્રિય થઈ ગઈ. નોકરોની સંભાળ પણ માતાની જેમ રાખતી હતી. સસરાજી તો બેટી દીકરી કાઠીને બોલાવતા. ખાવા પીવાની ખુબ સગવડતાઓ

અને બધી આગાહી તેને મળી ગઈ એટલે તે ઉત્સાહથી ઘરના કાર્યો કરતી. ધીમે ધીમે તે પોતાનું દુઃખ ભૂલી ગઈ. રોજ સારા સારા ખાન પાન જમવા લાગી. સ્વાદીષ્ટ અને માફક ભોજન જમે છે તેથી ઇન્દ્રીયોના ઘોરા છુટા થઈ ગયા. સારા ભોજનની સાથે જીવનમાં જો સંયમ અને તપ ન હોય તો તેનું જીવન પતનની ખાંચમાં પડકાઈ જાય છે. બહે તે વિધવા હતી પણ યુવાની તો પુર જોશમાં ખીલેલી હતી. સારા સારા ભોજન ખાય અને તપ ન હોય તો શું થાય?

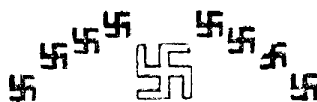
તપ તો હતો નહીં એટલે ઇન્દ્રીયોના વિવેક વાસનાના ઘોરા ઢોડવા લાગ્યા.

બગવાને સંતોને કહ્યું છે કે હું મારા સાધક! તું રોજ રોજ સ્વાદીષ્ટ ભોજન જમીશ નહીં, શુદ્ધ બ્રહ્મચર્ય પાળવા માટે તું નીરસ લુખો આહાર કરજો.

આ પુત્રવધુના મનમાં તો અશુભ વિચારોએ અડો જમાવ્યો. તેના વિચારોમાં વિકૃતિ આવી. તેણે મનમાં ને મનમાં વિચાર્યું કે હું કોઈ એવો ઉપાય કહી કે જેથી મારી કામવાસના શાંત થાય પણ મારા સસરાજીએ મને કહ્યું છે કે તમે સસરા કે પિયર પક્ષમાં કલંક લાગે તેવું કાચું કરશો નહીં. તો મારા પિતા તુલ્ય સસરાજીનું વચન તો સામવું પડે. હવે મારું મન કન્દ્રોલમાં રહેતું નથી. સંસારના સુખો જોઈએ છે. મારી વાત બહાર કોઈ જાણે નહીં અને એકેય પક્ષને કલંક લાગે નહીં એવો કોઈ ઉપાય શોધી કાઢું. આ વિચારની સસરાજીને ખબર પડી કે પુત્રવધુ શું કરવા માગે છે તેથી તેણે પુત્રવધુને સુધારવા કેવો કીમીયો કર્યો....

તે હવે પછી આવતા અંકમાં....

(ક્રમશઃ)

મહેસાણા-ગોધરા-૬૫]

૬૭

દાદાસાહેબ-ભાવનગર મધ્યે ઉદ્ધાસમય-પ્રભાવશાળી

આતુર્માસની એક ઝલક

ભાવનગર તપા. શ્રવેતાગર મૂર્તિ પૂજક જૈન સંઘની ઘણા સમયની આગ્રહભરી વિનંતિને સ્વીકાર કરી ૩૬ વર્ષના સુદીર્ઘ સમય બાદ તા. ૩૦-૬-૬૫ના શકવર્તી લગ્ય આતુર્માસ પ્રવેશ બાદ દાદાસાહેબમાં પૂજ્ય ગચ્છાધિપતિ આચાર્ય શ્રી યુગોદયસાગરસૂરિ મહારાજ સાહેબના પૂજ્ય ભગવતીજ સૂત્રના પ્રાભાવિક પ્રવચનો તથા કૃષ્ણનગર જૈન ઉપાશ્રયે પૂજ્ય આચાર્ય શ્રી મનોહરકીર્તિસાગરસૂરિ મહારાજ સાહેબના પૂજ્ય ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રના પ્રાભાવિક પ્રવચનો તથા રાધનપુરી જનર નૂતન ઉપાશ્રયે પૂજ્ય પ્રવર્તક શ્રી યશકીર્તિસાગરજી મહારાજની નિશ્રામાં પૂજ્ય મુનિવચ્છ શ્રી રાજકીર્તિસાગરજી મહારાજના 'ધર્મરત્ન' ગ્રંથના પ્રાભાવિક પ્રવચનો તથા શાસ્ત્રીનગર જૈન ઉપાશ્રયે પૂજ્ય મુનિવચ્છ શ્રી નીતિસાગરજી મહારાજના પર્વની આરાધનાના પ્રભાવે તથા યુવા મુનિવચ્છ શ્રી ઉદયકીર્તિસાગરજી મહારાજના રવિવારીય જાહેર પ્રાભાવિક પ્રવચનોના પ્રભાવે શ્રી સંઘમાં આરાધનાનું અભૂતપૂર્વ ઉત્સાહનું વાતાવરણ પ્રસાર થયું. તા. ૧૬-૭-૬૫ના મંગલ દિવસે ૬૦૦ આરાધકોએ શ્રી ગણધરતપની સમૂહ આરાધનામાં ૧૩ ઉપવાસ અને ૧૧ પારણા સહ ૨૪ દિવસની ઉદ્ધાસમય અનુભોદનીય આરાધના કરી. ૧૧ ભાવિકોએ તપસ્વીની ભક્તિને લાભ લઈ જીવન સફળ બનાવ્યું. તેમજ શેઠ શ્રી કૃતેચંદ્ર સોમચંદ શાહ પરિવાર આતુર્માસ પરિવર્તનને લાભ લેશે. ઘોઘા છ'રી' પાલીત યાત્રા સંઘને શેઠ શ્રી ચંદ્રકાન્ત હકમચંદ વોરા ટાણાવાળા પરિવાર લાભ લેશે. તેમજ ભાવનગરથી પાલીતાણા સિદ્ધગિરિને છ'રી' પાલિત યાત્રા સંઘને ખડસલીયા નિવાસી શેઠ શ્રી રમણીકલાલ હરિલાલ શાહ પરિવાર લાભ લેશે. યશસ્વી આતુર્માસ પૂર્ણ કરી પૂજ્યશ્રી અમદાવાદ થઈ વલ્લપુર પધારશે.

કોટિ કોટિ વંદન....પૂ. ગુરુવર્યોના ચાણુ કમલમાં....

પરમાત્માની લગની.....

તપથી કર્મને દોષ દૂર થાય છે,
મન અને કાયા વિશુદ્ધ બને છે,
તિથિ, તપ અને ત્યાગ કરવા છતાં
તેમાં લીનતા ન હોય તો તારણ નથી.
ભૂણ અને તરસ લાગે ત્યારે જીવ કેવો આકુળ વ્યાકુળ થાય છે
તેમ પરમાત્માને પામવા માટે જીવ આકુળ વ્યાકુળ થાય
અને તેની જ લગની લાગી જાય તો પરમાત્માને પામી શકાય.

સંકલન : પ્રતાપભાઈ એન. દોશી ✠ પ્લોટ નં. ૬૭૬-B, કૃષ્ણનગર, ભાવનગર

૬૮

[શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

... ગોડીજી ઉપાશ્રય-ભાવનગર શહેર મધ્યે ...

❦ અવિરમરણીય ચાતુર્માસ ❦

શ્રી ગોડીજી પાર્શ્વનાથ જૈન દેરાસર ઉપાશ્રય કમિટીની આગ્રહભરી વિનંતીને સ્વીકાર કરી પરમ પૂજ્ય શાસનસમ્રાટ સમુદાયના પરમ પૂજ્ય શાસનપ્રભાવક આચાર્યદેવ શ્રી વિજયમોતીપ્રભસૂરીશ્વરજી મહારાજ સાહેબના પટ્ટધર પરમ પૂજ્ય શાસનદીપક આચાર્યદેવ શ્રી વિજયનયપ્રભસૂરીશ્વરજી મહારાજ સાહેબ, પૂજ્ય પન્યાસ શ્રી યશોદેવવિજયજી મહારાજ, પૂજ્ય મુનિરાજ શ્રી લખિધવિજયજી મહારાજ, પૂજ્ય પ્રવચનકાર યુવામુનિ શ્રી જયપ્રભાવિજયજી મહારાજ આદિ ઠાણા-૪ ચાતુર્માસાશ્રેષ્ઠ અત્રે પધાર્યા છે. અષાઠ શુદ્ધ-૫ ને સોમવાર તા. ૩-૭-૯૫ના રોજ ખુબ જ ઉત્સાહ ઉમંગપૂર્વક શાનદાર રીતે ચાતુર્માસ પ્રવેશ થયેલ. ચાતુર્માસ પ્રવેશ બાદ સાંકળી અઠૂમ-સામુદાયક મોક્ષદંડ તપની ભવ્ય આરાધનામાં ૨૫૦ તપસ્વી જોડાયેલ, દર રવિવારે જાહેર પ્રવચન શ્રેણી “કર્મતણી ગતિ ન્યારી”નાં વિષયમાં અપાર જનમેદની ઉમટેલ, પર્યુષણ પર્વની ભવ્ય આરાધના, પર્યુષણ બાદ સંસારની સ્વાર્થ જાળ ભાગ-૪ની જાહેર પ્રવચન શ્રેણી તથા ભવ્યાતિભવ્ય ૪ યુવા શિષીરત્ન આયોજન, પરમ પૂજ્ય શાસનપ્રભાવક આચાર્યદેવ શ્રી વિજયમોતીપ્રભસૂરીશ્વરજી મહારાજ સાહેબની જન્મ શતાબ્દ નિમિત્તે શાનદાર ઠશાહ્લિકા મહોત્સવ, ૫૧ છોડતું ઉજમણું તથા દિવાળી બાદ પૂજ્ય હાદા મહારાજની સ્વર્ગવાસ તથા નિમિત્તે પંચાહ્લિકા મહોત્સવનું આયોજન અને ચાતુર્માસ પૂર્ણાહુતિ બાદ માગશર વદ-૧ના શ્રી શત્રુજય તીર્થને છ'રી પાલિત સંઘ નીકળશે. આવા અનેક વિધ શાસનપ્રભાવક કાર્યો દ્વારા વિ.સં. ૨૦૫૧ની સાલનું ચાતુર્માસ અવિરમરણીય બની રહેશે.

પૂજ્ય શુદ્ધેવોના ચરણોમાં કેડી કેટી વંદના....

❀ हिन्दी विभाग ❀

धारावाहिक धार्मिक कथा

जिनदत्त

भाग-३

लेखक : राजयश विजय

उस से पूर्ण आप पढ चुके हैं कि जिनदत्त समुद्रमें गिरने के बाजूद बच गया और उसका विवाह विज्जाहरी से हो गया। विवाह के अवसर पर उसे १६ विद्याएं और मन इच्छित विमान बनाने की शक्ति मिली। विद्या के बल पर ही वह वामन बना।

अब आगे पढ़िये।

विज्जाहरी ने विमलमती से सहा, “यह जिनदत्त ही है तथा यह विद्याबल से ऐसा हुआ है।” तब श्रीमती ने कहा, “हे सखि! प्रायः यह सब सत्य ही लगता है।” राजा आदि के वचक सुनकर विमलमतीने क्रोध पूर्वक कहा, “हे मुग्धे! अब मुझे कोई धोखा नहीं दे सकता। मुझे ऐसा विश्वास है कि इस के पास विद्याएं सिद्ध हैं अथवा देवता आदि का इसे वर प्राप्त है अथवा यह कोई धूर्त है।” फिर विमलमती वामन को कहने लगी, “मैं तुम्हारे कहने से ठगी नहीं जाउंगी। हापाक सेठ की पत्नियों की तरह मैं अपनी स्थिति नहीं बनाना चाहती।” पास में बैठी हुई श्रीमती कहने लगी, “हे बहना यह हापाक सेठ कौन है?” फिर विमलमती ने हापाक सेठकी कथा कहनी प्रारम्भ की।

प्रतिष्ठानपुर नगर में जितशत्रु नाम का

राजा था। उस नगर में एक सेठ रहता था। उस का नाम हापाक था। उस के पास क्रींडो रुपये थे परन्तु वह बहुत अधिक कृपण था। उसने न कभी अच्छा खाया था, नहीं अच्छा पीता था। धन होने पर भी वह महादरिद्र था। धन के लिये वह स्थान स्थान पर जाता था। उस की दो पत्नियां थी। उन को कोई सांसारिक सुख प्राप्त नहीं था। खान, पान, वस्त्र, विस्तार आदि सब गरीबों जैसे थे। एकवार एक धूर्त उन के मकान के पास आया। उसने मकान के अन्दर झांक कर देखा तो दोनों स्त्रियोंको फटे पुराने वस्त्रों में देखा।

वह धूर्त किसी यक्ष के मन्दिर में गया। पहले उसने तीन उपवास किये और फिर यक्ष को प्रणम्य कर कहने लगा, “मुझे हापाक सेठ का रूप दो।” उस ने उत्तर दिया, यह अनुचित है, मैं ऐसा रूप नहीं दूंगा। फिर

उस धूर्त ने चार व्रत किये। फिर वह यक्ष सोचने लगा, “यदि ये मेरे कारण मर गया तो मेरा स्थान निष्फल हो जाएगा।” ऐसा विचार कर उसे हापाक सेठका रूप दे दिया और उसे शीघ्र वहां से निकल जाने के लिये कहा।

भक्त इच्छित रूप का वरदान मिलने पर धूर्त ने हापाक सेठ का रूप धारण किया और निर्विघ्न सेठके घर में पहुँच गया और सर्व प्रथम सेठ के लड़के तथा कोशाध्यक्ष के सम्मुख कहने लगा—

दानं भोगस्तथा नाशः

स्याद् द्वयस्य गतित्रयम् ।

यो न दत्तो, न भुङ्क्ते च,

तस्य तृतीया गर्भिवति ॥

अर्थात् धन की तीन गतियाँ हैं (१) दान (२) भोग (३) नाश। जो न देता है, जो न उसका उपभोग करता है तो धन की तीसरी गति (नाश) होती है।

फिर वह कहने लगा, “एक अमीर व्यक्ति समुद्र में डूब कर मर गया और उसके सारे जहाज भी समुद्र में डूब कर समाप्त हो गये। इस से मेरे हृदय पर बहुत बड़ी चोट लगी और मैं ने यह दृढ़ निश्चय किया कि यदि मैं कुशल पूर्वक घर पहुँच जाऊँ तो मैं सब का मनोकामनाएँ पूर्ण कर दूँगा और अपना कृपणता का त्याग कर दूँगा” इस प्रकार कपोल कल्पित भाषा द्वारा अपने परिवार के सदस्यों को संतुष्ट किया।

दोनों स्त्रियों को सुवर्णभूषण तथा पहिने के लिए कीमति वस्त्र दिये सेठ के पुत्रो द्वारपालो

तथा कर्मचारियों को पहिने के लिए बढ़िया वस्त्र दिये तथा खाने के लिये दूध, चावल, घी, बढ़िया पक्वान और भिठाइया आदि दी और स्वयं भी खाने लगा। घर के समीप एक दानशाला खुलवा दी जिस में दीन आर अनाथ लोगो को भोजन दिया जाता था। कभी कभी सार्वर्षिक वत्सल भी करता था। सभी मन्दिरों में धन देने लगा। झूलती हुई चारपाई पर दोनों स्त्रियों के साथ अग्रज आदि भी खेल्ता था। उस ने निम्न लिखित श्लोक को सत्य प्रमाणित कर दिया :-

कीटिका सञ्चितं धान्यं,

मक्षिका सञ्चितं मधु ।

कृपणैः सञ्चितं वित्तं,

परैरेवोपमुज्यते ॥

अर्थात्: कीड़ियों द्वारा एकत्रित किया हुआ दान अनाज मधुमक्षियों द्वारा सञ्चित शहद, कन्जुमो द्वारा एकत्रित किया हुआ धन दूसरों के द्वारा ही उपभोग में आता है।

कुछ दिनों के पश्चात् असली हापाक सेठ भी घर लौट आया। घर आने पर द्वारपालों ने उसे घर में प्रवेश ही नहीं करने दिया। द्वारपाल ने कहा, “तुम कौन हो।” उस ने कहा, “मेरा नाम हापाक है और मैं घर का स्वामी हूँ।” द्वारपाल ने उत्तर दिया, “एक हापाक तो पहले से ही घरमें बैठा है तुम तो कोई धूर्त लगते हो।” वह विचार करने लगा, इस समय बात करनी निरर्थक है, प्रातः देखा जायगा।”

प्रातः होने पर कन्जूस सेठने किसी दूसरे

न्यायानंद प्रकाश

३

हापाक सेठ को अपने घर में देखा। वह विचार करने लगा, “किसी धूर्त ने मेरे घरको छूट लिया है। मुझे तो इस में प्रवेश भी नहीं मिल रहा, अपने घर में ही मुझे चोर समझा जाता हूँ। मैं अपना दुःख किस क आगे कहूँ?” इस प्रकार विचार मग्न होते हुए उसने कुछ फल आदि लेकर राजा के पास जाने का निश्चय किया। राजा के पास जाने पर राजाने उसका कुशलक्षेम पूछा तथा सेठने अपनी अमन्या राजा के सम्मुख रखी।

राजा न्यायप्रिय एवं धर्मनिष्ठ था। राजाने अपने सिपाहियों को भेजकर बनावटी हापाक सेठ, द्वारपाल आदि घर के लोगों को बुलाया। बनावटी सेठ रत्न, मणि, स्वर्ण तथा आभूषणों से शाल भरकर राजा को भेंट देने के लिये ले गया। जब दोनों सेठ राजा के पास पहुंच गये तो राजा भी विस्मित हो गया कि न्याय कैसे करे? मंत्रियों से विचार कर हापाक सेठ की दोनों पत्नियों को भी राजदरबार में बुलाया गया।

राजाने अपना न्याय सुनाते हुए कहा, हे मुन्दरियो! मैं नहीं जानता कि कौनसा सेठ सच्चा है? मैं न्याय आप पर छोड़ता हूँ। जो भी इन में सच्चा सेठ है उसकी बाहों में चले जाओ। इसका पुण्यपाप आप पर होगा। मैं इस सम्बन्ध में निष्कलंक हूँ। उनमें से एक सेठने बनावटी सेठकी अंगीकार किया। यह बनावट देखकर सच्चा सेठ तो हताश हो गया और उसे बहुत दुःख हुआ। राजा के सिपाहियोंने उसे मारना भी शुरू कर दिया।

असली हापाक सेठ की दुर्दशा देखकर धूर्तहापाक का दिल करुणा से भर गया और राजासे कहने लगा, “हे कुपालु राजन! मैं कुछ कहना चाहता हूँ।” राजाने कहा, “अगर तुम्हारा कोई दण्ड भी होगा तो तुम्हें क्षमा कर दिया जाएगा। मर्य बोलिए।” तब धूर्तने कहा, “देव! यह सेठ सच्चा है मैं ही धूर्त हूँ। तब धूर्तने सब वृत्तान्त राजा से कहा। तब धूर्तने सब कुछ असली सेठ को देते हुए कहा:—

दातव्यं भोक्तव्यं,

सति विश्वे सञ्चयो न कर्त्तव्यः।

यदि सञ्चयं करिष्यामि,

हापा! पुनरागमिष्यामि ॥

अर्थात् अगर धन हो तो दान देना चाहिये, धन को खर्च करना चाहिये परन्तु धनका सञ्चय नहीं करना चाहिये। यदि सञ्चय करोगे तो मैं हापा फिर आ जाऊंगा। फिर बनावटी हापा अपने स्थान पर चला गया।

फिर विमलमती ने वामन और श्रीमती को सम्बोधन करते हुए कहा, “मैं अपनी परिस्थिति सेठ की पत्नियों के सदृश नहीं बनना चाहती।” जिनदत्त रूप वामन अपनी पत्नियों की शैल में दृढता देखकर प्रसन्न हुआ।

राजा का हाथी मदीन्मत्त हो गया। सर्व प्रथम जिस खम्भे के साथ दन्वा था उसे तोड़ दिया। फिर वह गजराज अपनी सुण्ड से बहुत से नगरवालों को मारने लगा चीजों को तोड़ने लगा। सब मनुष्यों के लिए वह साक्षात् कालका रूप था। सभी दिशाओं में भय व्याप्त

हो गया। तब राजा भी बहुत भयभीत हो गया और यह उद्घोषणा करवाई “जो भी कोई व्यक्ति इस हाथी को काबू करेगा उसके साथ राजकन्या मदनमंजरी का विवाह होगा तथा उसको आधा राज्य दिया जायगा।” उद्घोषणा सुनकर वामन (कूबडे)ने इस कार्य को करने की स्वीकृति दी।

उसने गजवशीकरणी विद्या को स्मरण किया। उसने हाथी के पास आ कर कहा, “हे गजराज ! वृथा लोगों को क्यों परेशान कर रहे हो। यदि तुझमें शक्ति है तो मेरे सामने आओ” यह सुनकर हाथी कोपायमान होकर अपनी सुण्ड को ऊंची कर दौड़ने लगा। वामन उसके आगे आगे तेजी से चलने लगा। इस प्रकार करने से हाथी एकदम थक गया। फिर वामन जल्दी से हाथी के ऊपर चढ़ गया और कुम्भ-स्थल पर मुष्टि प्रहार कर उसे वश में किया। जब हाथी पूरी तरह ठीक हो गया तो उसे हस्तीशाला में बान्ध दिया।

फिर वामन ने राजा से कहा, “अपनी प्रतिज्ञा पूरी कीजिए।” राजा सोच विचार में पड़ गया क्यों कि कूबडा रूप जिनदत्त सुन्दर नहीं था। राजा सोचने लगा कहां मेरी रूपवती कन्या और कहां यह कूबडा। इन दोनों का मेल नहीं खाता। इस प्रकार टालते हुए राजाने कई दिन व्यतीत कर दिये। कुछ समय व्यतीत होने पर उस नगरमें एक केवली भगवान पधारे। मालीने आकर इस की सूचना राजा को दी।

राजा भी केवली भगवन्त की देशना सुनने के लिये पधारे। केवली भगवन्त ने अपनी

देशना में कहा, “भव्य जीवों में ज्ञान ही दुर्लभ है। कहा भी है :-

आहार निद्रा भयमैथुनानि तुल्यानि
सार्द्धं पशुभिनराणम् ।

ज्ञानं नराणामधिको विशेषो,
ज्ञानेन हीनाः पशवो मनुष्याः ॥

अर्थात् पशुओं और मनुष्यों में आहार, निद्रा, भय और मैथुन समान रूप से होते हैं परन्तु मनुष्यों में ज्ञान विशेष रूपसे होता है। ज्ञानसे रहित मनुष्य पशु हैं।

तुल्येऽपि उदरभरणे मूढ

अमूढानां पश्य विपाकम् ।

एकेषां नरकदुःखम्,

अन्येषां शाश्वतं सुखम् ॥

अर्थात्-मूर्ख और बुद्धिमान पेटभरने में एक समान हैं परन्तु इसके फल को देखो। एक को तो नरक का दुःख मिलता है और दूसरे मोक्षरूपी शाश्वत सुख प्राप्त करते हैं।

देशना के अन्तमें राजाने पूछा, “हे प्रभो ! मेरी पुत्री का वर कौन होगा।” उस समय केवल ज्ञानी ने कहा, “यही वामन तुम्हारी पुत्री का वर होगा।” राजाने कहा “यह अनुचित सम्बन्ध कैसे ठीक रहेगा।” केवली भगवानने कहा, “राजन् ! यह ही उचित योग है। इसे केवल कूबडा ही न समझो, यह वसन्तपुर के क्राडाधिपति जीव देव सेठ का पुत्र जिनदत्त है। यह विद्या के बल से वामन बना है और ऐसा करते हुए यह केवल विनाद मात्र ही करता है।”

व्यात्मनंद प्रकाश

५

राजा अपने स्थानसे वापिस आया और वामन को कहने लगा, “हे विद्यासिद्ध ! हे गुणवृद्ध ! हे जगत्प्रसिद्ध ! हे भाग्यसमृद्ध ! अपने कौतुक को छोड़कर अपना असली रूप प्रकट करो, माया रूप को समाप्त करो और मेरी पुत्री को स्वीकार करो।” राजा की प्रेरणा

से वामनने अपना असली रूप प्रकट किया तथा अपनी पुत्री मदनमंजरी का विवाह जिनदत्त के साथ कर दिया। राजाने आगे राज्य को बजाय सारा राज्य जिनदत्त को दे दिया और स्वयं दीक्षा ग्रहण कर ली।

[क्रमशः]

दोषी कौन धर्म या उसके अनुयाई

—मुनि नवीनचन्द्र विजय

साम्प्रदायिक दंगे हमारे देशके लिये कोई नई बात नहीं है। जब जब भी कोई धार्मिक प्रसंग उपस्थित होता है—चाहे वह हिन्दु धर्म से संबंधित हो या इस्लाम, सैकड़ों लोगों के मौत का कारण बनता है। धार्मिक प्रसंग उनके लिये आनंद और उत्सव नहीं, चिंत्कार और मातम का पैगाम लेकर आते हैं।

६ दिसम्बर १९९२ का दिन भी हजारों निर्दोष लोगोंके लिये चिंत्कार मातम और खूनकी उफनती नदी लेकर आया जिसने लाखों के ढेर खंड कर दिये। हजारों परिवार बेघर, बेसहारा हो गये। कुछ दिनों तक सम्पूर्ण देश हिंसा की चपेट में अत गमन और साम्प्रदायिक दंगों के दानव ने सर्वत्र अपने हाथ फैला दिये सारी सुरक्षा व्यवस्था धरी की धरी रह गई। सारा क्षेत्र निष्क्रिय हो गया।

इस बार दंगों का कारण कोई धार्मिक उत्सव या पर्यवहार नहीं था। यह प्रसंग या बाबरी मस्जिद ढांचे को ढहाना। बाबरी मस्जिद तथा ढही हजारों लोगों की बेश कीमती जिंदगियां ढह गई और उनकी आस्था के केन्द्र सैकड़ों मंदिर भी ढहाये गये। पाकिस्तान और बांगला-देश आदि अन्य देशों में भी मंदिरों को

गिराया और जलाया गया। दंगाईयां और उपद्रवियां से जैन मन्दिर भी बच नहीं पाए और कई जैन मन्दिर भी लाडफोड के शिकार हुए इससे हम जैन को दुश्म और बेदना होना स्वाभाविक है।

ऐसी स्थिति में हमारे मनमें ये प्रश्न सहज रूपसे उपस्थित होते हैं कि हमारे देश का धार्मिक भविष्य कैसा होगा। क्या धार्मिक सहिष्णुता का साम्राज्य पुनः स्थापित होगा। क्या धार्मिक कट्टरता का उन्माद बढ़ता ही जाएगा। क्या हम नफरतकी ग्वाईको पार सकेंगे। इस प्रश्नको उत्तर खोज पाना आसान नहीं है।

यहां चिंतनीय विषय यह है कि यहां दोषी कौन है। धर्म या सम्प्रदाय या उसके अनुयाई, राजनीति या राजनेता, संविधान या न्यायालय। कुछ श्रम के लिये राजनीति या संविधान को एक ओर हटा दे। धर्म और सम्प्रदाय जिसके लिये इतना उत्पात और उपद्रव किया जा रहा है। उसके विपक्ष में एक तटस्थ विद्वेषण को आवश्यकता है।

आश्चर्य की बात यह है कि धर्म जिसका अवतरण संसार में दीन दुखियों के उद्धार के लिये हुआ हो, जिसका कार्य सुरक्षा, बन्धुत्व, भाईचारा, स्नेह, भद्रभाव, प्रेम और सहगुणों

आत्मनोऽपेक्षा

७

विकास करना रहा हो, जिस का जन्म संसारके दुखों को दूर करने के लिये सर्वत्र सुख का साम्राज्य फैलाने के लिये हुआ हो, जो भौतिक आधि, व्याधि और उपाधि से युक्त कर मोक्ष दिलाने की गारंटी देता हो। यह संसार को इतना दुःखी क्यों बना रहा है। जिसकी शर्त जीवन आनंद और निर्भयता देने का था वह आज मनुष्य को भौत, वेदना, डर और आतंक क्यों दे रहा है। धर्म को मनुष्यने इसलिये धारण किया था कि वह उसे बंधुत्व, प्रेम और मुक्ति देगा, परन्तु बजाय इसके वह हमें घृणा, द्वेष और बंध ही दे रहा है। आखिर ऐसा क्यों हो रहा है। क्या धर्म आपने लक्ष्य से भ्रष्ट हो गया है। क्या उसका स्वरूप बदल गया है। जो वर्तमान स्थिति उत्पन्न हुई उसका एकमात्र कारण धर्म ही है। क्या धर्म ही इन सभी संकटों की जड़ है। और यदि धर्म ही इसका कारण है तो ऐसे धर्म को तो दूर से ही सलाह करनी चाहिये। चाहे वह धर्म जैन हो या बौद्ध, हिन्दु हो या इस्लाम, सिख हो या ईसाई। सभी धर्म एक ही बन्सी के छेद हैं। इसलिये सभी धर्म अस्वीकार्य हैं। किसी एक से भी लक्ष्य सिद्ध नहीं होता। सभी धर्म यही दावा करते हैं कि हमने जो सत्य खोजा है वही अंतिम सत्य है। इसी धर्म के पालन से मोक्ष मिल सकता है। इसी धर्म से संसार को स्वर्ग बनाया जा सकता है। ऐसे में इन धर्मों की सत्यता पर प्रश्न चिन्ह लगता है। सच्चा धर्म कौन सा है। लोग किसका स्वीकार करें। कौन सा धर्म उन्हें मुक्ति दे सकता है। व्यक्ति किसी एक ही धर्म का पालन कर सकता

है क्यों कि सभी धर्मों के भगवान, गुरु, मंदिर, पूजा आ और प्रार्थना स्थान भिन्न भिन्न हैं। सभी के धर्मग्रन्थ मान्यताएं और विश्वास भी अलग अलग हैं। धार्मिक विषयमें व्यक्ति किसी एक ही आस्था के साथ जी सकता है और किसी एक ही आस्था को लेकर मर सकता है। यह व्यक्ति की लाचारी है और वह कट्टर भी किसी एक विश्वास को लेकर ही होता है और धर्म के विषय में जो जितना कट्टर होगा वह इतना ही धार्मिक असहिष्णु होगा।

सर्वप्रथम हमें यह अच्छी तरह समझ लेना चाहिये कि धर्म का प्रदुर्भाव हुआ और उसके बाद उस धर्म के सम्प्रदाय का। प्राणिमात्र के कल्याणके लिये ही धर्म का जन्म होता है। फिर उस धर्म की रक्षा के लिये सम्प्रदाय का। सम्प्रदाय का उद्देश्य किसी भी उपाय से उस धर्म की हिपाजत करना होता है। तब धर्म दब जाता है, उसका उद्देश्य भी नष्ट हो जाता है केवल बचता है उसका सम्प्रदाय जिसमें अंध, विवेकहीन लोगों की भीड़ रहती है। उस भीड़ का यह दावा होता है कि हम अपने धर्म के नन्चे प्रतिनिधि हैं। वह भीड़ अपने धर्म और सम्प्रदाय के लिये सब कुछ उपयुक्त और जायज समझाती है।

झरना जब पहाड़ से निकलता है तब वह अपने आप में बहुत पवित्र और स्वच्छ होता है, पर जैसे ही वह अपना स्थान छोड़कर आगे बढ़ता है। उसमें अन्य अनेक नदी, नाले नालियां आकर मिलती हैं और झरने के मूलरूप का विकृत कर देते हैं। वह झरना चाहकर भी

८

व्याख्यान-६ प्रकाश

अपने मूलरूप को कायम नहीं रख सकता यह उसकी मजबूरी होती है।

धर्म झरना है और सम्प्रदाय उसमें आकर गिरने वाले नदी, नाले और नालियाँ। झरनेकी स्वच्छता और पवित्रता की गारंटी दी जा सकती है, पर नदी नाले और नालियों की पवित्रता की गारंटी किसी भी हालत में नहीं दी जा सकती।

वर्तमान परिप्रेक्ष्य में जो कुछ हो रहा है वह धर्म के नाम पर ही हो रहा है, पर इसमें धर्म का कोई दोष नहीं है। धर्म इसके लिये कभी भी उत्तर दायी नहीं हो सकता। दोषी और उत्तरदायी केवल सम्प्रदाय है सम्प्रदायिक लोग हैं। धर्म और सम्प्रदाय को अलग देखें। किसी की हत्या या खून करने का उपदेश धर्म नहीं देता न दे सकता है, पर सम्प्रदाय इसकी अनुमति देता है। धर्म को महान, दिव्य और तारणहार कहा जा सकता है, पर उसके सम्प्रदाय को कदापि महान, दिव्य और तारणहार नहीं कहा जा सकता। न सम्प्रदाय इस योग्य होता है।

जो दगे हो रहे हैं वे धार्मिक नहीं, सांप्रदायिक हैं। इसलिये जो कुछ हो रहा है वह सम्प्रदायों के द्वारा हो रहा है, धर्म के द्वारा नहीं। संसार का प्रत्येक धर्म सम्प्रदाय के शिकंसे में कसा हुआ है। अयोध्या में जो बावरी मस्जिद ढाई गई वह किसी धर्म के द्वारा नहीं एक पक्ष या सम्प्रदाय के द्वारा ढाई गई है। मस्जिद गिरने के बाद उसकी प्रतिक्रिया में जो हिन्दु और जैन मन्दिर तोड़े जलाये गये वे धर्म के द्वारा नहीं, सम्प्रदाय के द्वारा तोड़े गये और जलाये गये हैं।

अब सोचने की बात यह है कि वह संप्रदाय किन लोगों के हाथ में रहता है। लोग धर्म के उपासक होता है और संप्रदाय के अनुयायी। उपासक आराधक, विवेक और ज्ञान्त होता है। जबकि अनुयायी उपद्रवी और अज्ञान्त अनुयायी के लिये संप्रदाय ही सब कुछ होता है और उपासक के लिये धर्म। संप्रदाय का व्यामोह सभी उपद्रवों की जड़ है। व्यक्ति को धार्मिक होना चाहिये सांप्रदायिक नहीं यदि सांप्रदायिक हो भी तो उसमें सांप्रदायिक व्यामोह नहीं होना चाहिये।

आवश्यकता है प्रत्येक धर्म के लोगों में धर कर गये सांप्रदायिक व्यामोह को दूर करना। हमारा देश धर्मनिरपेक्ष है, पर सांप्रदायिक व्यामोह निरपेक्ष नहीं है। सभी राजनीतिक पार्टियाँ अपने हितके लिये इस सांप्रदायिक व्यामोह को बढ़ावा देती हैं।

जब तक इस व्यामोह को दूर नहीं किया जाता तब तक ६ दिसम्बर की घटनाएं बार बार होती रहेगी। अंतमें विभांशु दिव्यालोक शब्दों में—
मौतकी आंधी हवा को अब ही तो रोकिये

रोकिये नफरत की यह आंधी पर रोकिये ॥
यह मुख्य हाथों में लिये है आज भी लगी छुरी।
कल्ल हो पाये न अब इन्सान, बढ़कर रोकिये ॥
है यहां मंदिर, वहां मस्जिद, वहां पर कल्लगाह।

फर्क मिटने की तरफ रफतार, रुककर रोकिये ॥
आद औरत की न फूट और बच्चे की न पीठ।
इस करोड़ों की कहानी को कहीं पर रोकिये ॥

यह जमी का ही लहू है इस तरह बहने न दे।
आसमां मृत्ततां नहीं इसको जमी पर रोकिये ॥

प्रस्तुतः प्रकाशचन्द्र बोहरा, वाडमेर
श्री परमार शत्रिय जैन सेवा समाज
पावागढ़-३८९३६० (राजराज)

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભાના શતાબ્દી વર્ષની ઉજવણી નિમીત્તે કુકુ વિદ્યાર્થીઓનું સન્માન કુકુ

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા દ્વારા શતાબ્દી વર્ષની ઉજવણી નિમીત્તે એસ. એસ. સી. પરીક્ષામાં સંસ્કૃત વિષયમાં ૮૦ ટકાથી વધારે માર્ક્સ મેળવનાર વિદ્યાર્થી બાઇ-જેનેને ઇનામો આપવાનો તથા કોલેજમાં બહુતા વિદ્યાર્થીઓને શિષ્યવૃત્તિ આપવાનો સમારંભ તા. ૧૭-૬-૬૫ ને રવિવારે શ્રી આત્માનંદ સભામાં યોજવામાં આવેલ હતો. ઉપરોક્ત ફોટામાં સંસ્કૃતમાં ૬૨ % માર્ક્સ મેળવનાર કુ. ભાવીષા સૂર્યકાન્ત વોરાને પ્રથમ ઇનામ રૂ. ૧૫૧/-નું સભાના પ્રમુખ શ્રી પ્રમોદભાઈ શાહ આપી રહ્યા છે. બાળુમાં ઉપપ્રમુખ શ્રી ચીમનભાઈ શેઠ તથા સેક્રેટરી શ્રી દીવ્યકાન્ત સહોત બેઠેલા છે. કાર્યક્રમને સફળ બનાવવા માટે સેક્રેટરી શ્રી કાંતિભાઈ સહોત તથા સ્કોલરશીપ કમિટીના સભ્યો શ્રી ચીમનલાલ વર્ધમાન તથા શ્રી ભુપતરાય જયંતીલાલ શાહે સારી જહેમત ઉઠાવેલ હતી. સંસ્કૃત વિષય માટે કુલ ૨૪ ઇનામો આપવામાં આવેલ તથા કોલેજમાં બહુતા ૧૬ વિદ્યાર્થીઓને શિષ્યવૃત્તિ આપવામાં આવેલ હતી....

જ્ઞાન પંચમી મહોત્સવ

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા તરફથી દર વર્ષે મુજબ આ વર્ષે સં. ૨૦૫૨ ના કારતક શુદ્ધ ૫ શનિવાર તા. ૨૮-૧૦-૬૫ ના રોજ સભાના લાઇબ્રેરી હોલમાં કલાત્મક જ્ઞાન ગોઠવવામાં આવનાર છે, તો ભાવનગરમાં બિરાજમાન પરમ પૂજ્ય આચાર્ય ભગવંતો તથા પરમ પૂજ્ય મુનિ ભગવંતો તથા પરમ પૂજ્ય સાદ્વીજી મહારાજ સાહેબ તથા ભાવનગર જૈન મૂર્તિપુજક તપા. સંઘના દરેક બાઈઓ તથા જેનેઓ દર્શનાર્થે પધારવા ભાવભર્યું આમંત્રણ છે.

Shree Atmanand Prakash

Reg. No. GBV. 31

સત્કર્મશીલ બનો....

સુખં પુણ્યોદયાધીનં,
 દુઃખં પાપોદયોદમ્ભવમ્ ।
 તસ્માત્ સદા સુખાકાંક્ષી,
 પુણ્યકાર્યપરો ભવેત્ ॥

❧

* સુખ પુણ્યોદયથી છે અને દુઃખ પાપો-
 દયથી.... માટે સતત સુખી રહેવાના
 અભિલાષીએ સતત સત્કર્મશીલ
 રહેવું ઘટે.

❧

* Happiness and misery are
 dependent upon the rise of
 merit and demerit respecti-
 vely. So a person desirous
 of permanent happiness,
 should always be devoted
 to doing meritorious acts.

પ્રતિ,

BOOK-POST

From,
 શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ
 ડૉ. શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા
 આરણેષ્ટ, ભાવનગર-૩૬૪ ૦૦૧

તંત્રી : શ્રી પ્રમોદકાન્ત ખીમચંદ શાહ

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર

મુદ્રક : સાધના મુદ્રણાલય, દાણાપીઠ પાછળ, ભાવનગર

પ્રતિ
દે